

Sygn. akt V U 1265/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 marca 2016 r.

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Regina Stępień

Protokolant: star. sekr. sądowy Ewelina Trzeciak

po rozpoznaniu w dniu 16 marca 2016 r. w Legnicy

sprawy z wniosku J. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o emeryturę

na skutek odwołania J. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 2 listopada 2015 r.

znak (...)

I. **zmienia decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. z dnia 2 listopada 2015 r. znak (...) w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy J. G. prawo do emerytury od dnia 27 października 2015 roku,**

II. **zasądza od strony pozwanej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. na rzecz wnioskodawcy J. G. kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,**

III. **stwierdza, iż organ rentowy nie ponosi od odpowiedzialności za opóźnienie w przyznaniu prawa do świadczenia.**

SSO Regina Stępień

sygn. akt V U 1265/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 2 listopada 2015r. znak: (...)Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L., odmówił wnioskodawcy J. G. prawa do emerytury w obniżonym wieku z tytułu wykonywania pracy w warunkach szczególnych, wskazując, że wnioskodawca nie legitymuje się wymaganymi 15 latami takiej pracy.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył wnioskodawca J. G., domagając się jej zmiany poprzez przyznanie spornego świadczenia. Podniósł, że wykonywał pracę w warunkach szczególnych polegającą na pracy w kanale remontowym przy naprawie i konserwacji pojazdów w (...)we W. – (...) w L. od 15 kwietnia 1976r. do 17 maja 1994r.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o jego oddalenie, podtrzymując stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji. Podkreśli, iż wnioskodawca nie przedłożył żadnych dokumentów, z których wynikałoby, iż wykonywał prace w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Sąd ustalił:

Wnioskodawca J. G. urodził się (...)

Na dzień 1 stycznia 1999 r. udowodnił 25 lat, 11 miesięcy i 29 dni okresów składkowych. Nie ma okresów nieskładkowych po 14 listopada 1991r.

Nie jest członkiem OFE.

Wniosek o emeryturę złożył w dniu 27 października 2015r.

(bezsporne)

W okresie od 15 kwietnia 1976r. do 17 maja 1994r. wnioskodawca był zatrudniony w (...) w L. na stanowisku mechanika samochodowego. W tym czasie przebywał na urlopie bezpłatnym od 11 do 29 września 1982r., od 6 do 10 lipca 1990r., od 14 do 25 sierpnia 1990r., od 4 maja do 26 czerwca 1993r., od 19 lipca do 18 września 1993r., od 1 do 10 października 1993.

Z tego okresu zatrudnienia ma 17 lat, 7 miesięcy i 21 dni okresów składkowych.

Dowód: akta kap. początkowego: świadectwo pracy k.7, wykaz okresów ubezpieczeniowych k. 23-24

Stacja (...), w której zatrudniony był wnioskodawca zajmowała się przede wszystkim naprawami i remontami samochodów dostawczych typu N., Ż., T. oraz samochodów osobowych marki S. i F.. Na stacji tej zatrudnionych było ok. 20 mechaników, mistrzowie, pracownicy działu obsługi klienta, portierzy, magazynierzy. W większości mechanicy wykonywali takie same prace. Kilku z nich zajmowało się pracami spawalniczo-remontowymi przy nadwoziach. Wnioskodawca, tak jak większość mechaników wykonywał prace remontowe i konserwacyjne przy pojazdach mechanicznych w kanale remontowym. Naprawiał przednie zawieszania, tylne mosty, skrzynie biegów, silniki, układy zawieszzeń, łożyska, wymieniał sprzęgła, amortyzatory, przewody hamulcowe, wały pędne, panewki, uszczelniał silnik. Wszystkie te prace były wykonywane w kanale remontowym. W tym czasie stacja obsługi nie posiadała podnośników

Dowód :

- zeznania świadków: T. K. (k. 28v, e-protokół od 00:05:42 do 00:12:49)

S. S. (k. 28v , e-protokół od 00:12:49 do 00:20:29)

K. S. (k.29, e-protokół od 00:21:18 do 00:28:24)

- przesłuchanie wnioskodawcy (k.29, e-protokół od 00:28:24 do 00:36:13) .

Sąd zważył :

Odwołanie wnioskodawcy jest uzasadnione.

Zgodnie z treścią przepisu art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32 wskazanej ustawy, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia

prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat - dla mężczyzn oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 pkt 2., tj. 25 lat dla mężczyzn. Emerytura, o której mowa, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy- w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Stosownie do treści przepisu art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych - ubezpieczonym urodzonym przed 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1. Wiek emerytalny, o którym mowa we wskazanym artykule, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom zatrudnionym w szczególnych warunkach przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych, tj. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Zgodnie z § 4 tego rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn oraz ma wymagany okres zatrudnienia 25 lat, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Przy czym, zgodnie z § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Bezspornie, wnioskodawca na dzień 01 stycznia 1999r. posiadał wymagane 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych. Na dzień złożenia wniosku o emeryturę nie przystąpił do OFE i miał ukończone 60 lat.

Dokonując ustaleń w zakresie charakteru pracy wykonywanej przez wnioskodawcę w spornym okresie zatrudnienia, Sąd oparł się na zeznaniach przesłuchanych w sprawie świadków, T. K., K. S., S. S. oraz wyjaśnieniach samego wnioskodawcy oraz na treści świadectwa pracy racy znajdującym się w aktach ubezpieczeniowych i osobowych wnioskodawcy.

Jak wynika z zebranego materiału dowodowego, wnioskodawca w okresie od 15 kwietnia 1976r. do 17 maja 1994r. (z wyłączeniem wskazanych w części ustaleń faktycznych okresów urlopów bezpłatnych) - jest to okres **17 lat, 7 miesięcy i 21 dni** – będąc zatrudnionym na stanowisku mechanika samochodowego – stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace określone w wykazie A, Dziale XIV, poz. 16 powołanego rozporządzenia (prace wykonywane w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych).

Sąd dał wiarę spójnym wyjaśnieniom wnioskodawcy i zeznaniom wymienionych świadków, którzy kategorycznie, jednoznacznie i zgodnie wskazali, że wnioskodawca zatrudniony na stanowisku mechanika samochodowego wykonywał naprawy i remonty samochodów dostawczych i osobowych, które wymagały pracy w kanale remontowym oraz że nie wykonywał on żadnych innych prac poza kanałem remontowym.

Mając na uwadze przedstawione okoliczności, uznać należało, że wnioskodawca spełnia wszystkie przesłanki do uzyskania prawa do emerytury w obniżonym wieku z tytułu pracy w szczególnych warunkach.

Z powyższych względów, Sąd, w punkcie I wyroku, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kodeksu postępowania cywilnego, zmienił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. z dnia 2 listopada 2015r. znak: (...)w ten sposób, że przyznał wnioskodawcy J. G. prawo do emerytury od 27 października 2015r. tj. od daty złożenia wniosku o emeryturę.

W punkcie III wyroku, Sąd stwierdził, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za opóźnienie w przyznaniu prawa do świadczenia.

Zgodnie z treścią art. 118 pkt. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych – w przypadku ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego – organ rentowy wydaje decyzję w terminie 30 dni, przy czym za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się dzień wpływu do Zakładu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Przepis art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych - stanowi , że jeżeli Zakład - w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczenia społecznego - nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego. Nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności .

W rozpoznawanej sprawie okoliczności niezbędne do przyznania wnioskodawcy prawa do żądanego świadczenia zostały wyjaśnione na etapie postępowania sądowego. Dopiero bowiem w wyniku przesłuchania świadków i samego wnioskodawcy oraz analizy dokumentacji zawartej w aktach ZUS i innych dokumentów możliwe było dokonanie oceny charakteru prac wykonywanych przez skarżącego w spornych okresach zatrudnienia i zakwalifikowania tych prac według obowiązującego wykazu A rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Reasumując, sąd uznał, iż - wydając decyzję w dniu 12 grudnia 2012r. - organ rentowy nie popełnił błędu, skutkującego odpowiedzialnością za opóźnienie w przyznaniu świadczenia. W tym stanie rzeczy, sąd orzekł jak w punkcie III sentencji wyroku.

Orzekając w pkt II wyroku o kosztach postępowania, sąd kierował się dyspozycją art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym, strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do dochodzenia praw i celowej obrony.

Mając na uwadze powyższe, sąd na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. i § 12 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013r., poz.461 ze zm.) zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. na rzecz wnioskodawcy kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.